

Arrest

nr. 125 197 van 4 juni 2014
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bosnische nationaliteit te zijn, op 7 oktober 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 9 september 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. De bestreden beslissing werd aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 27 september 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 9 oktober 2013 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 april 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat C. DANAU en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 6 januari 2012 huwde de verzoekende partij met de heer S.M. te Gent.

Op 16 januari 2012 diende zij een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie en dit meer bepaald in functie van haar Belgische echtgenoot.

Op 27 juni 2012 nam de verwerende partij de beslissing waarbij het recht op verblijf van meer dan drie maanden werd geweigerd en tevens nam de verwerende partij een bevel om het grondgebied te

verlaten. De reden van deze beslissing was dat beide partners jonger waren dan 21 jaar. Tegen deze beslissingen diende de verzoekende partij een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad). Op 22 mei 2014 bij arrest nr. 124 468 verwierp de Raad het beroep van de verzoekende partij.

Op 13 augustus 2012 diende de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet). Deze aanvraag werd op 14 december 2012 onontvankelijk verklaard.

Op 19 maart 2013 diende de verzoekende partij opnieuw een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie en dit opnieuw in functie van haar Belgische echtgenoot.

Op 9 september 2013 nam de verwerende partij de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 19.03.2013 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Uit de voorgelegde bewijzen ter staving van de bestaansmiddelen van de Belgische onderdaan blijkt op onvoldoende wijze dat deze stabiel en regelmatig zijn. Immers, er werden verschillende bewijzen voorgelegd ter staving van de bestaansmiddelen. Het meest recente bewijs betreft een arbeidscontract van bepaalde duur voor de periode van 13/06/2013 tot 13/10/2013. Op basis van deze gegevens blijkt onvoldoende dat de bestaansmiddelen van de Belgische onderdaan stabiel zijn. Een tewerkstelling van slechts 4 maanden is hiertoe niet afdoende om de stabiliteit aan te tonen.

Tevens werden er bewijzen voorgelegd op naam van betrokkene zelf. Echter, de hogervermelde wet stelt dat het de Belgische onderdaan, die zich wenst te laten vervoegen, is, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken. Bijgevolg worden deze bewijzen op naam van betrokkene niet in overweging genomen.

Bijgevolg is niet voldaan aan de voorwaarde betreffende de bestaansmiddelen.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene en het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis Art 7, § 1, 2° legaal verblijf in België verstreken.”

Op 25 oktober 2013 diende de verzoekende partij voor de derde keer een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie.

Op 23 april 2014 nam de verwerende partij opnieuw een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de beginselen van behoorlijk bestuur en meer bepaald van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekende partij stipt aan dat zij gehuwd is met de heer S.M., van Belgische nationaliteit en dat zij samen een kind hebben dat in België geboren is. Dat zij aldus een feitelijk gezin vormen. Verder stelt ze dat haar echtgenoot wel over voldoende inkomsten beschikt om zichzelf en zijn gezin te onderhouden. Ze stipt aan dat haar echtgenoot de schriftelijke bevestiging heeft gekregen dat zijn werkgever zijn

contract ten laatste op 14 oktober 2013 zal verlengen en dat het contract vervolgens jaarlijks verlengd zal worden. Tevens stipt de verzoekende partij aan dat ze ook zelf tewerkgesteld is met een contract van onbepaalde duur. Aldus genereert ze zelf ook een inkomen. Hoe dan ook meent ze dat zelfs al zou haar echtgenoot geen stabiele en toereikende bestaansmiddelen kunnen bewijzen, dit niet automatisch inhoudt dat de aanvraag tot gezinshereniging moet worden geweigerd. In principe had de verwerende partij volgens haar eerst een behoefteanalyse moeten doen. Dergelijke analyse zou aangetoond hebben dat haar echtgenoot en zijzelf samen over voldoende bestaansmiddelen beschikken zonder ten laste te vallen van de overheid. In de kantlijn merkt de verzoekende partij op dat de voorwaarde van de inkomensgrens van 120% leefloon strijdig is met de rechtspraak van het HvJ (arrest Chakroun van 4 maart 2010 nr. C-578/08).

Eén van de kernpunten van het betoog van de verzoekende partij is dat de gemachtigde de aanvraag onzorgvuldig heeft onderzocht door geen concrete behoefteanalyse te doen.

De aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel dient te worden onderzocht in het licht van de toepasselijke wetbepaling, *in casu* artikel 42 van de vreemdelingenwet.

Artikel 42, § 1, tweede lid van vreemdelingenwet luidt als volgt: (...)

“§ 1. (...)

Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

In de bestreden beslissing wordt omtrent de voorgelegde bestaansmiddelen het volgende gesteld: *“Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Uit de voorgelegde bewijzen ter staving van de bestaansmiddelen van de Belgische onderdaan blijkt op onvoldoende wijze dat deze stabiel en regelmatig zijn. Immers, er werden verschillende bewijzen voorgelegd ter staving van de bestaansmiddelen. Het meest recente bewijs betreft een arbeidscontract van bepaalde duur voor de periode van 13/06/2013 tot 13/10/2013. Op basis van deze gegevens blijkt onvoldoende dat de bestaansmiddelen van de Belgische onderdaan stabiel zijn. Een tewerkstelling van slechts 4 maanden is hiertoe niet afdoende om de stabiliteit aan te tonen. Tevens werden er bewijzen voorgelegd op naam van betrokkene zelf. Echter, de hogervermelde wet stelt dat het de Belgische onderdaan, die zich wenst te laten vervoegen, is, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken. Bijgevolg worden deze bewijzen op naam van betrokkene niet in overweging genomen. Bijgevolg is niet voldaan aan de voorwaarde betreffende de bestaansmiddelen.”*

Hierbij moet worden benadrukt de Raad van State reeds oordeelde dat het bedrag van 120% van het leefloon slechts een referentiebedrag is en geen minimumbedrag waaronder elke gezinshereniging moet worden geweigerd (RvS 196 december 2013, nr. 225.915).

Het Grondwettelijk Hof heeft gesteld dat de gezinshereniging niet wordt verhinderd indien het inkomen van de gezinshereniger lager is dan het vermelde referentiebedrag. In dat geval moet de gemachtigde, volgens artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet verplicht in het concrete geval en op basis van de eigen behoeften van de Belg en van zijn familieleden, bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden (GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, B.55.2) (zie ook RvS 19 december 2013, nr. 225.915 : *« il revient à l'autorité de procéder à un examen concret de la situation et, conformément à ce que prévoit l'article 42, §1er, alinéa 2, de la loi du 15 décembre 1980, de déterminer, en fonction des besoins propres du demandeur et des membres de sa famille, les moyens nécessaires pour subvenir à leurs besoins sans devenir une charge pour les pouvoirs publics. »*).

In deze kan ook nog verwezen worden naar de rechtspraak van het Hof van Justitie (arrest van 19 september 2013, BREY, C-140/12, considerans 68 en naar analogie arrest van 4 maart 2010, CHAKROUN, C-578/08) waar wordt gesteld *“aangezien de omvang van de behoeften van persoon tot persoon sterk kan verschillen, moet deze bevoegdheid zo worden uitgelegd dat de lidstaten wel een bepaald referentiebedrag kunnen vaststellen, maar niet dat zij een minimuminkomen kunnen bepalen waaronder geen gezinshereniging wordt toegestaan, zonder enige concrete beoordeling van de situatie van iedere aanvrager”*.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde het bedrag van 120% van het leefloon heeft gehanteerd als een minimumbedrag waaronder gezinshereniging niet mogelijk is.

De Raad bemerkt voorts geen aanwijzingen in het administratief dossier of in de bestreden beslissing dat de gemachtigde, na vaststelling dat de voorgelegde bestaansmiddelen niet voldoen aan het bedrag van 120% van het leefloon, is overgegaan tot een concreet onderzoek van de situatie van de verzoekende partij. Een behoefteanalyse blijkt niet.

Uit de duidelijke bepaling van artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet volgt dat de gemachtigde gehouden is een onderzoek te voeren naar de eigen en specifieke behoeften van de echtgenoot van de verzoekende partij en zijn gezin, indien de bestaansmiddelen die zijn bijgebracht niet voldoende zijn aangetoond in toepassing van artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

Indien de gemachtigde niet bekend is met de eigen en specifieke behoeften van de verzoekende partij, zijn Belgische partner en kind, dan voorziet artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet dat de gemachtigde hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van de bestaansmiddelen die zij nodig hebben om te voorkomen dat ze ten laste vallen van de openbare overheden, kan doen overleggen door de betrokken vreemdeling. De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de gemachtigde gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om inlichtingen in deze zin te vragen. Bovendien blijkt dat de gemachtigde *in casu* wel op de hoogte was van het eigen inkomen van de verzoekende partij, van de gezinssituatie en van het gegeven dat het gezin niet ten laste is van de Belgische overheid.

De gemachtigde is derhalve op dit punt in gebreke gebleven om zijn beslissing zorgvuldig voor te bereiden en te baseren op correcte feitenvinding.

Het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden in het licht van artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond.

De vernietiging van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden heeft tot gevolg dat ook het in dezelfde akte van kennisgeving opgenomen bevel om het grondgebied te verlaten, kaduuk wordt. Bijgevolg dient ook het bevel om het grondgebied te verlaten te worden vernietigd, in zoverre dit al niet impliciet was opgegeven door het A.I. van 25 oktober 2013, dat inmiddels wel weer werd ingetrokken op 25 april 2014.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 9 september 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier juni tweeduizend veertien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU